

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15. November 1878.

28. Aargang.

Salvaars-Konferencen i Salt Lake City.

(Fra «Deseret News.»)

Ifølge forud taget Bestemmelse afholdtes den otte og fyrretyvende Salvaarlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Tabernaklet i Salt Lake City, den 6te Octbr. 1878 Kl. 10 Fm.

Præsident John Taylor præsiderede.

Nærværende paa Forhøjningen: Af de tolv Apostle: John Taylor, Wilford Woodruff, Orson Hyde, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington. Raadgiver til de Tolv: Daniel H. Wells.

Patriark John Smith.

Af de første syv Præsidenter for de Salvsjærs: Joseph Young, Levi W. Hancock, John Van Cott og Horace S. Eldredge.

Af Præsidentstabet for Salt Lakes Stav af Zion: Angus M. Cannon, David D. Calder og Joseph C. Taylor.

Af Præsidentstabet for Højpræsternes Kvorum i denne Stav af Zion: Elias Morris og Edward Snelgrove.

Af Præsidentstabet for Kirkens Bispedømme: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert L. Burton.

Bejret var smukt, og Tabernaklet var tæt opfyldt ved Nabningen af Guds-tjenesten, her Stav af Zion fra alle Dele af Territoriet var talrigt repræsenteret ved Præsidenter, Biskopper o. s. v.

Konferencen blev kaldet til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang: «I saw a mighty angel fly, To earth he bent his way.»

Bøn af Ældste Geo. D. Cannon.

Koret sang: »Author of truth, Eternal Word, Whose spirit breathes the active flame.»

Ældste Orson Hyde glædede sig ved at møde med de Hellige i denne skønne Morgenstund. Folket i den Landsdel, hvor han arbejdede havde tilstrækkeligt af Jordens Produkter til at gjøre dem det behageligt og lykkeligt. Vi have i mange Aar været under Tryk af den ydre Verdens Vaand, og han forventede ikke nogen Formildelse af deres

Indflydelse før Satan blev bunden og de Hellige opnaer Sejr. Han henviste til og anførte en af Johannes Abenbaringer, hvori han saae en smuk Kvinde ifklædt Herlighed, med Maanen under sine Fødder, paa hendes Hoved var en Krone af tolv Stjerner, og hendes Uergjerrighed var langt højere end Noget af en terrestrial Egenkab. Saalænge hine Stjerner vedbleve at besætte hin Stilling, havde de Hellige Intet at frygte. Med Hensyn til Vidnerne om Mormons Bog sagde han, at de Fleste af dem havde fuldbendt deres Mission og vare gaaede bag Sløret. Deres Vidnesbyrd var godt paa dets Tid, men da Bærket skred frem, bleve andre Vidnesbyrd nødvendige. Guds Tjenere havde gaaet frem og bevidnet Sandheden af Mormons Bog, og Udelæggeren havde været udfendt til at ødelægge, og mange bleve dens Ofre, faldende som et Bytte for Pestilentske, Hungersnød og andre Ulykker og Glendigheder. Han gjorde nogle faa Bemærkninger om Manuskriptet til Mormons Bog, som nu var i Hænderne paa David Whitmer. Han betragtede det ikke som af nogen større Betydning for Guds Riges Interessjer, men simpelthen som en interessant Relikvie af Kirkens Historie. Kjærlighed til Sandheds og Enigheds Principet var af langt større Betydning for os for Nærværende.

Han talte om den Ansvarlighed, som hviler paa dem, som holde Præstedømme, og som skulde være villige til at anvende al deres Indflydelse til at irettesætte, men i al Venlighed, Udøverne, af enhver syndig Handling, som kom inden deres Grændser, og Visdom til at vejlede dem. Han talte med taknemlige Følelser om den rige og mangfoldige Høst, som Gud havde velsignet os med iaar og sagde, at hvis Brødrene ville være bestemte med at betale deres Tiende,

vilde Guds Tjeneres Hænder blive styrkede, og Guds Velsignelser vilde nedbale over Folket ligesom den velgjørende Dug. Han omtalte de Glendigheder og Trængsler, som snart ville oversvømme Jorden og naa til Konger og Magthavere, og „de Høje, som ere høje,“ ifølge Profeternes Spaadomme, da den eneste Vej til at undslippe og erholde Befrielse for dem, som ønske det, vil være Zion.

Ældste C. C. Rich sagde, at den store Hensigt og Formaal med vor Indsamling var at sikre os vor Frelse, og denne kan kun erholdes ved at vise Lydighed til og udføre visse bestemte Grund sætninger; vi maa ikke foreskrive den Almægtige Noget, men lære, ved simpel og barnlig Underdanighed, Lydighedens store Grund sætning, som uundgaaeligt vil nedkalde Himlens Velsignelser, som han har lovet at ville besegle paa sine trofaste Børn. Vi have ingen overflødig Tid til at lade gaa uafbenyttet hen, men vi skulle indvie vor Tid og vore Midler til Opbyggelsen af Guds Rige, og om vi rettede os efter Guds Tjeneres Raad, ville vore Arbejder blive ledte i den Retning. Gud har givet os Kraft til at udføre det Bærk, som han forlanger af os, og det er vor Pligt lejlighedsvis at stille os selv det Spørgsmaal, om vore Arbejder ere antagelige eller ej for Herren. En af de Pligter, som forlanges af os, er at blive døpte for vore Venner, som ere døde uden at have det Privilegium at kunne udføre denne Ordinance for dem selv, og dette skal udføres i et Tempel, af hvilke adskillige nu ere under Opførelse. Vi maa ogsaa virke efter Enigheds Principet og ikke være modarbejdende hinanden i vort daglige Arbejde, men altid være villig til at arbejde efter Guds Tjeneres Raad. Han sluttede sine praktiske Bemærkninger med at bære Vidnesbyrd

om Sandheden af Guds Værk, hvori han har været en virksom Arbejder i et Tidrum af over 46 Aar.

Præsident John Taylor gav nogle meget passende Vink til Dørvogterne om at holde god Orden i Balkonen og overalt i den uhyre Forsamling, paalagde dem, at de ikke maatte tillade nogen unødvendig Omvandren.

Roret sang Hymnen: Awake, Awake, put on thy strength.»

Konferencen blev udsat til Kl. 2.

Takkigelse af Ældste D. H. Wells.

Den 6te October,

Eftermiddag Kl. 2.

Roret sang:

«Though deep'ning trials throng your way,

Press on, press on, ye Saints of God.»

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Roret sang:

«We here approach thy table Lord, At thy command through chosen men.»

Ældste George O. Cannon oplæste et Stykke i Lærdømmens og Pagtens Bog. Han sagde, at Enhver, som var kaldet til at staa frem for en saa stor Forsamling, vilde føle sin egen Ringhed og Nødvendigheden af at stole paa den Hellig Aands Inspiration, saa at Folket kunde blive bespist med Livets Brød. Vi havde rejst som Ældste til Jordens forskjellige Nationer, offentliggjort vor Herres og Frelsers Evangeliums første Grundsætninger og samlet Folket tilsammen. Med disse Anliggender og Arbejder vare de Ældste i denne Kirke blevne saa bekendte og tillige med Grundlæggelsen af Nybygder og Organiseringen af et Regjeringsystem, og, ved at have saa mange Arbejder at udføre med Folkets timelige Anliggender, opnaaet en Erfaring, som maaste intet andet Menneske; uagtet alle disse forskellige Arbej-

der have vi kun opfyldt vore første Pligter og Ansvarligheder. Vi behøve nu Statsmænd og saadanne Mænd, som ere i Stand til at lede Folket, og deres daglige Livs Anliggender, for at gjøre vor timelige Indflydelse ligesaa mægtig som vor aandelige. Han talte om de Farer, som nu sætte an imod og true vor lille Republik og sagde, at vor eneste Beskyttelse og Sikkerhed var Enighedsprincipet. Skjøndt vi kunne være svage i Antal, skulde vi blive stærke i Kraft, dersom vi blot ville blive forenede i alle vore Interesser. I denne Kirkes tidlige Tilvarelse, skjøndt saa Faa i Antal, begyndte Bøbelvældens Indflydelse at vise sig og Forsølgelse satte an imod Kirken for dens Ødelæggelse. Intet uden den Enighed, som var iblandt dette Folk, beskyttede os paa Jorden, og Gud tillod os at voge og forøges, indtil han gav os en Befaling at udjantes fra Babylon, at forlade vort Hjem i Østen og gaa til Bjergenes Dale. Der var ikke alene en aandelig Frelse forbundet med disse Bevægelser, men tillige en timelig, og vi kunne ikke fuldkomme vor aandelige Frelse uden timelige Gjæringer og Arbejder. En af den Almægtiges Planer med at samle et saa stort Folk til sammen i disse Dale, var at grundlægge en Regjering og et Herredømme, over hvilket han selv vilde præsidere, sølgeligt var det nødvendigt at være fuldstændigt organiseret, saa at en Kraft og Indflydelse kunde gjøre sig gjældende, som vi endnu ikke havde opnaaet. Han omtalte med Glæde den Forandring som havde fundet Sted i de Ældstes Tanker med Hensyn til et mere nøjagtigt og fuldstændigt Enigheds System; men skjøndt dette Princip om Samvirken eller den Forenede Orden kunde indses at være nødvendigt af Kirkens ledende Autoriteter, var det ikke let at faa den overvejende Del af Folket til at anta det, førend de

kunne blive ledte til at fatte og forstaa det. Han var glad ved at sige, at uagtet de mange Fejlslag, som havde fundet Sted i vore udsførte Bestræbelser, var denne Gjenstand om Samvirken bleven saa fuldstændig undersøgt af Folket, saa at de nu baade vare rede og villige til at arbejde efter enhver praktisk Maade, som maatte blive anbefalet til dem af Lederne for Kirken. Han tilraadede en Handelskomite, bestaaende af de bedste praktiske Forretningsmænd i Territoriet, som skulde bestikkes til at lede og understøtte de forskjellige Grene af Hjemmeindustri, som kunde blive indført, saa at de Velgjerninger, som udsprang fra Hjemmeprodukter, kunde blive anvendt til at hæve hele Samfundets Interesser, hellere end til nogle enkelte Mænds Fordel. Guds Tjenere bestræbte sig for at forene et Folk, som er forskjelligt i Sædvaner, Skikke og Handlinger; der udtræves stor Visdom til at fuldføre det — intet mindre end Guds Visdom kan bringe det dertil. At saa et fuldkomment Organisations-System var det, som de tolv Apostle arbejdede hen til, og deres Arbejder ville aldrig ophøre så længe det, som Gud har besluttet at udføre, bliver fuldført, ikke alene med Hensyn til os som en Gaandsfuld Folk, men med hele vor evige Faders Slægt; han havde kaldet os til denne høje og hellige Kaldelse; og fordi vi styldes vor Tid og Midler til dette Djæmbed, maa vi dog ikke paa nogen Maade være skjodesløse og ligegyldige for de Pligter og Forbindtigheder, som vi have til vor egen Familie, hvert Medlem af samme ere vi pligtstydige at underholde, ernære og undervise. Dersom vi blot vare villige til at modtage og anamme disse Forenings-Principer, som nu brande i Apostlenes Hjertes, vilde Gud velsigne de Hellige i Overflod med Alt, som hen-

hører til deres nuværende og fremtidige Velskæd og Lykke. Han sluttede en meget kraftig Tale med at vise det Forsænelige og Skadelige ved udelukkende at arbejde for sig selv, og den Herlighed og Ære ved at arbejde for Andres Vel og Memestelskædets Frelse.

Koret sang Hymnen:

«The mercies of the Lord.»

Konferencen blev udsat til næste Dags Formiddag Kl. 10.

Takfælgelse af Ældste Orson Pratt.

Anden Dag.

Mandag Formiddag,

den 7de Octbr. Kl. 10.

Konferencen blev kaldet til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

«See how the morning Sun,
Pursues his shining way.»

Bøn af Ældste Albert Carrington.

Koret sang:

«Mortals awake with angels join,
And chant the solemn lay.»

Ældste Orson Pratt oplæste en Del af en Aabenbaring, given til Joseph Smith, Profeten, den 6te April 1830, den samme Dag, hvorpaa Kristi Kirke blev organiseret i denne Uddeling. Denne Aabenbaring indeholder et Frelsens Budskab, som skal forkyndes til alle Jordens Beboere, og de uundgaaelige Følger, som ville medfølge Antagelsen eller Forkastelsen af samme, ville blive, at den, som troe og anamme Guds Tjeneres Vidnesbyrd i disse sidste Dage ville blive frelst, og den, som forkaste deres Vidnesbyrd, ville blive fordømt.

Han talte dernæst om Vidnesbyrdet til Sandheden af Mormons Bog; tolv Mænd bare Vidnesbyrd om hvad deres Dine saae og hvad deres Ører hørte.

Guds Engel viste sig for tre af dem, og ikke alene viste Pladerne for dem og tillod dem at haandtere dem, men fortalte dem tillige, at Gud havde dygtiggjort sin Tjener Joseph Smith til at oversætte Mormons Bog fra disse Plader, og befalede dem at bære dette Vidnesbyrd for Verden. Af disse tolv Vidner vare elleve gaaede al Kjødets Gang, og kun Een var nu i Live ved Navn David Whitmer. Han talte om en meget interessant Samtale, som han og Ældste Joseph F. Smith havde havt med David Whitmer, der bar det samme Vidnesbyrd, som indeholdes i Mormons Bog, og som Taleren hørte ham bære for 48 Aar siden. Mormons Bog var bleven oversat i ti forskjellige Sprog og hine tolv Vidners Vidnesbyrd vil staa i Kraft paa Dommens Dag imod alle de Nationer, som dette Værk var indført blandt, men blev forkastet. Livsens og Frelsens Budskab, som hine Vidner bevidnede, er det samme, som vore Ældste have udspreidt og forkyndt i de sidste 40 Aar blandt Jordens Nationer. Han sluttede sine Bemærkninger med at velsigne Menigheden i alle deres timelige og aandelige Arbejder.

Ældste Josef F. Smith omtalte i Korthed sin sidste Mission i Forening med Ældste Orson Pratt til Staterne. Han skildrede nogle af de skrækelige Virkninger, som den sidste uhyre Orkan havde medført, og som lidt før deres Besøg var gaaet over Landet; nogle af dens skrækeligste Følger kunne ses i Byen Richmond, Missouri, og paa det selsomme Sted, hvor Parley B. Pratt for mange Aar siden sad i Fængsel for Evangeliets Skyld. Stedet, hvori han var indespærret, var fuldstændigt blevet bortsejet. De besøgte ogsaa Independence, Missouri, og undersøgte det Sted, som Gud, for mange Aar siden, for sin

Tjener Joseph Smith betegnede som Pladsen for et Tempel. Grunden, som blev kjøbt til dette Njemed, var fuldstændig løde, uden et eneste grønt Blad, som han kunde tage som en Erindring om sit Besøg. De havde ogsaa en Sammenkomst med Wm. C. McLellan, en af de tolv Apostle, han var apostaseret fra Kirken for mange Aar siden og han troede paa Josephs Mission lige indtil han faldt fra.

Han sagde, at Hoved-Njemedet med deres Mission til Østen var om mulig at erholde nogle Datoer og Kjendsgjeringer, som henhørte til Kirkens tidlige Historie, som i Mangel af mere korrekte Optegnelser i hine tidlige Dage, manglede, og antog, at disse Ting kunde erfares af de gamle Kolonister, som endnu levede i hint Land, men de fandt, at ikke en Eneste kunde give dem nogen Underretning, eller vidste saa meget som dem selv om disse Ting.

De besøgte hans Fætter, Joseph Smith, og havde en Samtale med ham om hvad der bliver kaldet Profeten Joseph Smiths inspirerede Bibel-Oversættelse. Taleren var overbevist om, at Bogen saaledes publiceret kun er en delvis Oversættelse af Profeten, og kun indeholder Kong James Oversættelse med nogle Forandringer i første Mosebogs første Kapitel og Matthæus 24de Kapitel, som er bleven offentliggjort af denne Kirke i «Pearl of Great Price» for mange Aar siden. De havde ogsaa det Privilegium at besøge Templet i Kirke-land og Cumorah Højen, foruden at prædike Evangeliet naar Lejlighed gaves. Den fuldstændige Beretning om deres Besøg og Erfaring, medens de opholdt sig i Østen, er skreven og overgivet til Præsident John Taylor. Han gav derpaa en trofast Advarsel til de Hellige om at vedblive at øve Tro

og at opbygge Zion paa enhver mulig Maade, og sagde, at Gud vilde i sin egen belejlige Tid lade hine andre Op tegnelse komme frem, som nu ere under Engelenes Bevogtning. De ville komme frem til dette Folk, og til intet andet, og ej heller til os før vi ere fuldstændig beredte til at modtage dem. Han sluttede med at bære et trofast Vidnesbyrd, ikke alene om Sandheden af Guds Bærk, men om Præstedømmet som de nuværende Ledere for Kirken holde.

Præsident John Taylor talte om de Pligter, som paahvilede Præstedømmet over de forskjellige Kvorumer fra Hovedet indtil Foden, og om den Nødvendighed, der var for Alle, som ere stillede som Hyrder for en Hjord at være rene og hellige i deres Sind, og sætte saadanne Eksempler i Retfærdighed, Dyd og Oprigtighed, som ere anbefalende for Alle dem, over hvem de præsidere; nedlægge al Synd og Uretfærdighed, og altid være rede til at udføre den Almægtiges Planer og Hensigter, baade af en timelig og og aandelig Bestaffenhed. Efter at have gjort nogle flere praktiske Bemærkninger, velsignede han Forsamlingen.

Koret sang Hymnen:

«Thine, o Lord, is the greatness».

Konferencen blev udsat til Kl. 2.

Takfælgelse af Ældste Lorenzo Snow.

Eftermiddag Kl 2.

Koret sang:

«Sweet is the peace the Gospel brings.

«To seeking minds and true.»

Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Koret sang:

«Glorious things of thee are spoken,
Zion, city of our God.»

Ældste George W. Cannon læste følgende Rapport af Kirkens Forvalter:

Ved den sidste Oktober Konferencen, (1877) afholdt paa dette Sted, blev en

Revisions Komite bestykket i den Hensigt at undersøge, berigtige og stadfæste alle Regnskaber af offentlig Bestaffenhed, forbundne med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Under mine Forgængeres Embedsforvaltning, — vore afspøde ærværdige og agtede Præsidenter Brigham Young og George A. Smith; — i Særdeleshed gennem den Førstnævntes mangeaarige og virksomme Forvaltning, var jeg vidende om at Forviklinger i Eiendoms Anliggender maatte nødvendigvis eksistere, som ere opstaaede ved Indianerkrige, fjendtlig Lovgivning, og de mange Angreb, som vare blevne foretagne paa ham af Regjerings Embedsmænd og vore Føderal Domstole, saa vel som mange hævnjerrige og bitre Anfald af samvittighedsløse private Individider.

Jeg vidste ogsaa, at begrundet paa at Nogle af hine fjendtlige Spøgsmaal og Forsølgelser, af hvilke nogle sigtede til vor offentlige Ejendom, havde han taget Forholdsregler, til Kirkens Bedste, til at overdrage visse offentlige Ejendomme paa sit eget Navn, for at beskytte dem fra samvittighedsløse Mænds Rovgjerrighed og Berøvelse, som søge at røve og fratage os vor Ejendom. Disse Ting ere vel bekendte da han hyppig har omtalt det offentlig.

Da J valgte mig til Kirkens Forvalter, kjendte jeg Stillingens særegne Bestaffenhed og ønskede nogen Hjælp til tilbøieligt at befrie mig fra de byrdefulde Pligter, der paahviler mig, og derfor blev en Revisions Komite udvalgt, bestaaende af Wilford Woodruff, Crastus Snow og Joseph F. Smith, hvilken Komite erholdt Konferencens eenstemmige Votum. Ved den sidste April Konferencen blev Franklin D. Richards søjet til Komiteen; dette blev anset passende som en Følge af deres forøgede Undersøgelser Arbejder,

og Nødvendigheden af den hyppige Fra-
værelse af Rogle af dem, paa Grund af
andre Pligter. Af samme Grund fore-
flog jeg at de tolv Apostle og Raadgivere
og den præsiderende Biskop, Edward
Hunter, skulde være Raadgivere til Kirkens
Forvalter; saa at Alt kunde blive fuld-
stændig forstaaet og fuldkommen Enighed
herse, og tillige for at Bispedømmet,
som repræsenteret ved sin Præsident, kunde
være bekendt med alle vore Handlinger i
timelige Anliggender.

Revisions Komiteen paabegyndte øje-
blikkelig sine Arbejder og fortsatte med
utrættelig Iver de vanskelige Pligter, som
vare bleve dem overdragne; de raad-
førte sig hyppig med mig og med de
Tolvs Raad, saa vel som med Ekzeto-
rerne af afdøde Præsident Youngs Ejen-
dom, og erholdt ogsaa Oplysning og
Hjælp i deres Efterforskninger af Skri-
verne i Kirkens Forvalters Kontorer, og
dem, som forhen havde besat disse Pladser.
De havde ikke forfulgt deres Efterfølgelse
ret længe, før de opdagede Kjendsgjer-
ningerne med Hensyn til Overdragelsen
af Ejendom, som før omtalt, og i For-
bindelse hermed et stort Beløb personlige
passive Gjældsposter, som vor heden-
gangne Præsident Young havde paadraget
sig for at beskytte de offentlige Interesser
fra Forsøg paa Berøvelse.

Et Spørgsmaal opstod i Komiteens
Sind, nemlig hvor langt de skulde gaa
tilbage i deres Undersøgelser. De troede
først at det vilde være passende at gaa
saa langt tilbage som til Begyndelsen af
Præsident George A. Smiths Forvalt-
ning, men, da der paa hint Tidspunkt
kun var en delvis Opgjørelse, og da
mange af Regnskaberne, forbundne med
disse Ejendoms Anliggender gik langt
paa den anden Side det Tidspunkt, blev
det anset for rigtigst, i vore hedengangne
Præsidenter Brigham Youngs og George

A. Smiths, saa vel som i Kirkens In-
teresse, at gaa tilbage til Begyndelsen
af Regnskaberne i disse Dale, og saaledes
som et Hele, ved en fuldstændig og udel-
vis Undersøgelse, beskytte Præsident Youngs
Øre og hans Interesser ubeplettet og
gjøre Ret og Skjel, handle retfærdig mod
ham, og afstaa hans Arvinger hvad de
tilkomme og tillige beskytte Kirkens In-
teresser, saa at den Afdødes Minde kan
blive bevaret rent og helligt, de Levendes
Interesser opretholdes og Kirken tillige
blive sat i en rigtig Stilling og For-
staaelse.

Revisions Komiteens Fremgangs-
maade ved Anstillelsen af deres Under-
søgelser, har været at underkaste dem mig
som Kirkens Forvalter, de bleve dernæst
henstillede til Ekzeturerne, sammen med
de nødvendige Oplysninger og Bevid-
nelser, og naar der var nogen Uover-
ensstemmelse i Kjendelsen, bleve de un-
derkastede de Tolvs Raad, hvis Hand-
ling har været eenstemmig; og ifølge
Lovens Fordringer, bleve de senere un-
derkastede, som jeg er underret om, en
Prøvedomsstols Kjendelse. (Judge Probate).

I hine Opgjørelser har Revisions
Komiteens Følelser saa vel som mine
egne, været at mødekomme, saa vidt som
det lader sig gjøre, Ekzeturernes An-
skuelser og Fordringer; medens de, paa
deres Side, altid vare villige til at give
efter for hvad vi ansaa for rimeligt; en
Enigheds og Overbærenheds Aand var
fremherskende, og paa Grund af den
Hengivenhed og Væresfølelse, som vi Alle
nærede for vor højagtede og ærede Præ-
sident, dersom der var Tvivl om noget
Punkt, have vi følt at give det til Gunst
for Præsidenten og handle mod ham,
skjøndt han er død, ligesaa ædelmodigt som
vi vilde, om han endnu levede i vor
Midte; og vi ere overbeviste om at den
levende Guds Hellige, som saa ofte paa

dette Sted og overalt i Territoriet, have vidnet om hans utrættelige Virkekraft, hans stadige Trofskab, hans brændende Zver, og hans vedholdende Standhaftighed i at beskytte deres Belsærd, i at forsvare Sandheden, opbygge Zion og grundfæste Sandhed paa Jorden, ville sige Amen og søle med os at behandle ham og hans, venligt, ædelmodigt og højmodigt.

Det er rigtigt her at anføre, at i alle vore Undersøgelser have hverken Revisions Komiteen eller jeg selv paa nogen Maade berørt nogen offentlig Embedshandling af afdøde Præsidenter Brigham Young og George A. Smith, som Kirkens Forvaltere, ej heller i nogen af deres Opgjørelser eller Udbetalinger; vore Efterforskninger have været ledte til uopgjorte og uberigtigede Regnskaber, ikke ikke alene mellem Brigham Youngs Ejendom og Kirken, men ogsaa mellem mange andre Individider.

Det er fandt, at i saa Tilfælde ere vi blevene opfordrede til at undersøge Regnskaber, hvori der paastodes at være Fejl, eller Forsømmelser have fundet Sted, hvilket af Nogle kunne anses for uæsentlige, da de ere opgjorte før; dog ansaa vi at rimelige Mænd altid have Naad til at være retfærdige, til at besvare enhver passende Forespørgsel og berigtige Fejl, vi have derfor givet efter for deres Fordringer; og jeg kan med stor Fornøjelse sige, at paa nogle saa uæsentlige Undtagelser nær, ere Præsidentens Regnskaber blevene fundne at være nøjagtigt korrekte, og Beviser ere frembragte, som berigtiger hans Stilling og Opgjørelser, beviseende Nøjagtigheden af hans Regnskaber, naturligvis foretaaede og nøjagtig førte af hans paa-lidelige Bogholdere.

Det er glædeligt at sige, at længe før hans dødelige Afgang, gjorde vor agtede Præsident sit Testamente, hvori

der blev gjort fuldstændig Foranstaltning til Berigtigelsen og Opgjørelsen af alle hans Regnskaber, baade af privat og offentlig Bestaffenhed og Eksekutorerne bleve fuldstændig bemyndigede til at berigtige nævnte Regnskaber og foretage saadanne Opgjørelser, og tillige til at foretage saadanne Overdragelser af alle Ejendomme, som gif i hans Navn, hvadenten de ere af offentlig eller privat Bestaffenhed; saaledes udvise en ædel Gædsfølelse, som er saa behagelig at se udvist af Mænd, til hvem hin hellige Tillid er stænket.

Det er rigtigt at anføre, at Eksekutorerne, til hvem de byrdefulde Pligter vare overdragne at berigtige og opgjøre hine Regnskaber, efter at have anvendt den bedste Undersøgelse og nøjagtigste Bedømmelse, understøttet af tilstrækkeligt Kyndige, have altid udvist en Beredvillighed til at tillægge alle Sager, hvorom der har været Spørgsmaal oprigtigt og hæderligt, og ingen mere beredvillig end ham, som bærer sin afdøde Faders Navn, Brigham Young.

Det er mig ogsaa en Fornøjelse at sige, at Eders Revisions Komite, til hvem den ubehagelige og byrdefulde Pligt var overdraget at undersøge og stille en saadan Mangfoldighed af Regnskaber i Orden, strækkende sig gennem saa mange Aar, efter en møjsommelig, omhyggelig og fuldstændig Undersøgelse, understøttet af den dygtigste Hjælp, er bleven sat i Stand til at bringe deres Arbejder til en tilfredsstillende Slutning; tilfredsstillende for dem selv, for Eksekutorerne og for Kirkens Forvalter, og jeg troer, at om Præsident Brigham Young kunde have været nærværende, vilde han have sagt, at det var tilfredsstillende for ham. Jeg haaber ogsaa, det tillige vil vinde Eders Bifald.

I denne Opgjørelse have vi gjenfaldigt udværet Kvitteringer; Kirkens Forvalter

og de Tolvs Raad have givet Kvittering in Fullo for alle Exekutorernes Fordringer, og vi have til Gjengjæld modtaget fra Exekutorerne ikke alene Overdragelsen af alle Ejendomme og Fordringer, som tilkom Kirken, men ogsaa en Amerkjendelse af disse Fordringers Rigtighed. Saaledes har Præsident Young ikke alene truffet Foranstaltninger i sit Testamente til Bilæggelsen af disse Sager, men beordret Vidnerne til en Dpgjørelse, som Exekutorerne fuldstændig have afbenyttet. Saaledes har han ikke alene forsvaret sin egen Væ, men i denne sidste Handling ogsaa tilbagekastet sine Fienders og Bagaasteres Beskyldningers Falskhed i deres egne Ansigter.

I Forbindelse hermed, som Retfærdighed til vor Raadgiver, John W. Young, er det rigtigst at angive, at alle Fordringer paa ham ere bleve fuldstændigt opfyldte og betalte, til Kirkens Forvalters Tilfredshed, og han har nu i sin Besiddelse en fuldstændig Kvittering for alle Fordringer paa ham, undertegnet af Kirkens Forvalter.

Jeg er ogsaa underrettet om af Exekutorerne, at vore Dpgjørelser have været almindelig tilfredsstillende for Arvingerne, og at Alle, med Undtagelse af tre eller fire, som der endnu ikke er opgjort med,

have undertegnet en Affigelse paa alle Ejendoms Fordringer paa Kirken.

Dpgjørelsens Enkeltheder kunne alle findes i Optegnelsen paa rette Sted. Med Hensyn til hvad Ejendom vi have, hvor beliggende eller hvorledes sikret, kan erfares gennem Kirkens Embedsmænd og Myndigheder, naar det fordres. Det kunde imidlertid være passende at sige, at vi have anvendt vor bedste Dømmekraft, understøttet af de bedste lovlige Dplysninger, i Berigtigelsen af nævnte Ejendom, og Bestyttelsen af Kirkens almindelige Besiddelsesret, og alle Personers og Interesseredes, som ere indviklede deri; Alt dette er med Agtelse overgivet til Eder.

John Taylor.

Forvalter for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige.

Vi bisalde Ovenstaaende:

Wilford Woodruff, Orson Hyde, Orson Pratt, sen., Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Brigham Young, Jos. F. Smith, Albert Carrington. Daniel H. Wells, Edward Hunter, præsiderende Biskop.

Raadgivere til Kirkens Forvalter.

Rapporten blev antaget ved eenstemmig Bortum. (Fortsattes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. November.

Punktlighed.

Det Arbejde at opbygge Zion i de sidste Dage er af den mest omfattende Størrelse og største Vigtighed. Dets Grene ere mangfoldige, og kræver en stor Forskjellighed i Dygtighed og Erfarenhed af dem, som udfører det herlige Arbejde. Det skulde være enhver Velsbets direkte Stræben, ved Opmærksomhed, Omhyggelighed og Flid, at udvilde og uddanne sig paa en saadan Maade at han vedblivende kan udvide Virkekredsen for hans Brugbarhed.

Zions Opbyggelse, som ligesaa vel er et materielt som aandeligt Arbejde kan kun sættes igjennem ved Sagttagelsen af Punktlighedsprincippet. I denne Hen-

seende have de Veldste, som ere udsendte „for at beskjære Bingsaarden for sidste Gang“, en særlig gunstig Lejlighed. Frugterne af deres Arbejder ere ikke indskrænkede til at udsaa den evige Sandheds Sæd i deres Sind, som „sidde i Mørke“, men udstrækker sig til den Udvikling og Erfaring, som de selv erholde, medens de virke som Kristi Sendebud til en falden Verden. Dette kan meget vel indses, naar vi tage den store Forbedring i Betragtning, som er synlig paa den fremadskridende Veldste, naar han har fuldenbt en hæderlig Mission; hans Væsen, Mjsærd og Holdning bliver mere uddannet og hans Dygtighed, Kundskab og Erfaring storlig forøget.

Zions Herlighed, Styrke og Stjønhed vil være forholdsmæssig til dets Sønners og Døtres fremadskridende Tilstand. Dette beviser sig selv at være sandt, de Fordele, som tilflyde Bærket fra dets Tilhængerens Dygtigheds udviklede og forøgede Uddannelse maa være indlysende. Fra dette Standpunkt kræves for de Veldstes egen personlige Belsærd og Herrens Bærks Fremgang, at de skulle gjøre god Brug af enhver Lejlighed til at uddanne sig i Punktlighe d. Denne Fremgangsmaade vil gjøre dem skikkede til ansvarfulde og vigtige Stillinger estersom Bærket tillæger i Udstrækning, Kraft og Udmærkelse.

Der er en stor Del Sandhed i Ordsproget: „Banen er den anden Natur.“ Dette udviser Nødvendigheden af at rette den strengeste Opmærksomhed paa Baner i Forretningsanliggender. Missionærerne i disse Lande have ikke alene Fortyndelsen af Evangeliet at varetage, men ogsaa et vist Antal Penge-Forretninger. De Veldste ere just ikke alle Bogholdere, men de ere forstandige Mænd, dygtige, næsten uden Undtagelse, til at føre Regnskaber, som ere letsattelige og kunne let forstaaes.

Dette Fag af de Veldstes Arbejder er af meget stor Vigtighed at udføre uden nogen Ubestemthed eller Vællen. Den simpleste og letteste Maade at føre Regnskaber paa er den bedste.

Enhver Veldste burde føle en særlig Stolthed i at paase at Forretninger, hørende til de forskjellige Grenene, som ere under hans Varetægt, holdes fejlsfri, hvilket virkelig let kunde gøres, ved at rette Opmærksomheden til nogle faa bestemte Principer. Hver Gang der modtages Penge, tøv ikke et Dieblik med at nedskrive det. Stol aldrig paa Erindringen ved Regnskabsførelse; den bedste Hukommelse er tilbøjelig til lejlighedsvis at slaa fejl; punktlig opfrevne Tal gjør det ikke; ikke alene Belsøbene skulle nedskrives, men ogsaa Navnene paa Yderne, som have indbetalt det, og de forskjellige Fond, det være sig Tiende, Emigration, Bøgepenge o. s. v.

Paa Grund af Forsømmelse i at efterfølge denne nødvendige Fremgangsmaade er der indløbet Fejl, og den Kjendsgjerning at de ere begaaede uforsættelige, afhjælper paa ingen Maade den Forstyrrelse og Forvirring, som paafølger i alle Dele, som ere indviklede deri. At forvegle de forskellige Fond, hør paa det omhyggeligste undgaaes; hvert Fond skal holdes skarpt adskilt fra alle andre. I Forbindelse hermed tilraade vi at i intet Tilfælde maa Laan optages fra det ene Fond til at dække nogen tilstedeværende Mangel i et andet. Vi haabe at de Veldste altid ville erindre at have dette paa Tanker. De skulle føre de Forretninger, der ere dem betroede, saaledes at de kunne være overensstemmende med dette Kontors Forordringer.

Alle Finants- og Statistiske Rapporter over Konferencerne ere samlede af Rapporterne for Grenene, og Missionens, som affattes paa dette Kontor, ere samlede

fra dem, der modtages fra Konferencerne. Det vil derfor tydelig kunne indses at Punctligheden af Konferencernes og Missionens Rapporter afhænger af Grenenes for at være fejlsfri. Grenenes Rapporter danne Grundlaget for de andre, og dersom Grundvoldden er ukorrekt, er det umuligt for dem, som ere grundede derpaa at være anderledes. Dette udviser hvor vigtigt det er at Grenenes Forretninger blive omhyggeligt udførte.

(M. S.)

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg afholdtes den 26de og 27de Oktober. Nærværende vare: N. C. Flygare, Præsident for den Skandinaviske Mission, J. Christensen, Konferencens Præsident, J. C. Nielsen, Konf. Præs. i Aarhus, og N. Andersen, omrejsende Uldste i Aalborg Konference.

Konferencemødet aabnedes den 26de om Aftenen Kl. 8 af Præs. J. Christensen, som hød Alle velkomne og overgav dernæst Tiden til Forstanderne for de forskjellige Grene til at afgive Rapport om de Helliges Tilstand og deres Arbejdsmarker i det Hele taget; det fremgik heraf, at Stillingen for nærværende var god og ligeledes Udfigterne for Evangeliets Fremme; efterat Nogle af Brødrene havde haaret Vidnesbyrd til de Forsamlede, udsattes Mødet til næste Dag Kl. 10 Form.

Konferencemødet fortsattes Søndag Formiddag Kl. 10. Konferencepræsident J. Christensen afgav Rapport om Konferencens Tilstand, oplæste dernæst den statistiske Rapport over hele Konferencen, for det sidste Halvaar, hvoraf fremgik, at Konferencen tæller 558 Medlemmer, hvoraf 112 med Præstedømme, 97 Døbte og 121 emigrerede. Konf. Præs. J. Christensen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket blev eenstemmig vedtaget.

Gjennem de tre i Dagens Løb af-

holdte Møder fremstod Præs. N. C. Flygare i Forening med ovennævnte Brødre og bare et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens Værk her paa Jorden og omtalte de herlige Gaver, Kræfter, Nøgler og Velsignelser, som medfølge Evangeliet, og som Alle have Del i, naar Evangeliet adlydes i sin hele Udstrækning; de Hellige bleve paamindede om at leve op til disse Velsignelser, at de kunne nyde Anden og Kraften af deres Kaldelse og gaa frem overensstemmende med den Hellig-Aands Vejledning. Der blev haaret Vidnesbyrd om dette Værks guddommelige Oprindelse, om Mormons Bogs Fremkomst og Oversættelse formedelst Guds Kraft og Gave og om Profeten Joseph Smiths Mission her paa Jorden, om det Præstedømme, som han har overleveret til os, hvilket vi skulde gjøre os selv værdige til at holde; der blev fremhævet, at Enhver, som vilde leve efter hvad der var Godt og Edelt, manglede ikke Raad og Lærdomme i denne Kirke, som vil føre dem i den Retning.

Salen var fyldt med opmærksomme Tilhørere, og de Hellige sølte sig styrkede og opmuntrede til at gaa frem og skiftes med taknemlige Tjælsler for denne Lejlighed, de havde havt til at blive belærte om deres Pligter.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstemøde, hvori adskillige Brødre bleve beskikkede til deres Arbejdsmarker og

modtog mange Raad og Instruktioner om hvorledes de skulle forholde sig i Udførelsen af deres ansvarfulde Arbejder.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes den 2den og 3die November. Nærværende vare: N. C. Flygare, Præsident for den Skandinaviske Mission, J. C. Nielsen, Konferencens Præsident, George Frandsen, Lars Svendsen og Rasmus Nielsen, omreisende Elbste i Aarhus Konference.

De forskjellige Forstandere for Grene fremstode og afgave deres Rapporter om Tilstanden i deres Arbejdsmarker, hvoraf det fremgik, at den i det Hele taget var god; Størstedelen gjorde det Bedste de kunde og vare villige til at opfylde deres Pligter; Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget gode og i det Hele taget haabede de at kunne udføre meget Godt for Herrens Værks Fremme i denne Vinter. Efter at nogle af Brødrene havde baaret deres Vidnesbyrd til de For samlede, udsattes Konferencen til næste Dag Kl. 10 Form.

Konferencemødet fortsattes den 3die Nov. Form. Kl. 10. J. C. Nielsen fremstod og oplæste den statistiske Rapport over Aarhus Konference, hvoraf fremgik, at Konferencen tæller 773 Medlemmer, hvoraf 118 med Præstedømme, 79 Døbte og 104 emigrerede; Kirkens Autoriteter bleve derpaa foreslaaede til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges.

Præs. N. C. Flygare i Forening med ovennævnte Brødre fremstode og bar Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed, dets Fremgang og hvorledes de Hellige skulle medvirke til dets Fremadskriden her paa Jorden; der blev fremhævet, at det var et stort Privilegium vi havde at kunne samles og blive belærte om vore Pligter og blive opbygget paa vor Tro, der var ingen Pligt, som naar vi udfører den trofast, uden vi vil høste Betsignelsen derfor, og det vil tjene til vor egen Ophøjelse i Guds Rige. Herren stillede ingen Forbringer til sit Folk, uden han vidste de kunde opfylde dem, og tillige stænkede han Kraft og Styrke til at udføre dem; Tiendeloven blev omtalt og den var en Guds Lov og en Pligt, som Herren altid havde paalagt sit Folk at opfylde; der blev oplæst et Stykke i Pagtens Bog angaaende Herrens Befaling at betale Tiende, og hans Ord vare, at de, som betale Tiende, ikke skulle opbrændes paa Opbrændelsens Dag. Efter at mange gode og gavnlige Raad og Lærdomme vare givne, sluttedes Konferencen.

Om Mandagen afholdtes et Præstemøde, hvori nogle Forandringer og Bestikkelser bleve gjorte med Brødrene af det lokale Præstedømme; der blev ligeledes her givet mange gode Instruktioner til Missionærerne i den Hensigt at fremme Guds Riges Interesser i denne Del af hans Btingaard.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Lebnetsløb.

(Red Edward W. Tullidge — en Fkke-Mormon.)

(Fortfat.)

Joseph Young, „modtog og glædede sig ved Vidnesbyrdet“, rejste hjem med sin Broder, hvorpaa de Begge forenede sig med de Hellige.

Brigham blev døbt den 14de April 1832 af Eldste Eleazur Miller, der gav ham Haandspaalæggelse ved Vandkanten, samt ordinerede ham til Eldstes Embede samme Aften.

Omtrent 3 Uger efter blev hans Hustru ogsaa døbt, men det følgende Efteraar døde hun og efterlod ham 2 Børn (Piger). Efter hendes Død op slog han sit Hjem hos Heber C. Kimball.

Den samme Maaned afrejste han, til ligemed hans Broder Joseph og Heber C. Kimball, til Kirtland for at se Profeten. Da de ankom til Kirtland, fandt de ham i Skoven med flere af hans Brødre ifærd med at hugge og klippe Brænde. „Her var min Glæde fuldstændig“ siger Brigham, „ved det Privilegium at trykke en Guds Profets Haand, og modtage det sikre Vidnesbyrd, ved Profetens Aand, at han var Alt, som noget Menneſte kunde tro ham at være, en sand Profet. Han var glad ved at se os og hode os velkomne. Om Aftenen kom nogle faa af Brøderne ind og vi samtalede om Guds Riges Anliggender. Han bad mig holde Bøn. I min Bøn talte jeg i Tungemaal. Saa snart som vi rejste os op fra vore Knæ, flokkedes Brøderne om ham og spurgte om hans Mening angaaende Tungemaalsgaven som var mig tilbeldt. Han fortalte dem at det var det rene Adamske Sprog. Nogle sagde til ham at de forventede han vilde fordonnme Gaven, men han sagde: „Nej, den er af Gud, og den Tid vil komme da Broder Brigham

Young vil præsidere over denne Kirke.“ Den sidste Del af denne Samtale var under min Fraværelse.“

Efter et Ophold paa en Uge i Kirtland vendte de hjem, og derpaa begyndte han og hans Broder Joseph en Mission tilføds til Øvre-Kanada, i December Maaned og kom hjem i Februar 1833, førend Isen brød op.

En lille Tid tog han Ophold hos Heber C. Kimball, prædikede i Omegnen, men den 1ste April rejste han atter tilføds til Kanada hvor han organiserede Ørene af Kirken. Han „indsamlede“ derpaa adskillige Familier og rejste med dem til Kirtland, omtrent den 1ste Juli, hvor han dvælede en Stund, „og nød Profetens Selskab“; derpaa vendte han tilbage til Mendon.

I September Maaned „indsamledes“ han til ligemed sine to Børn og Heber C. Kimball til Kirtland. Her begyndte han at arbejde paa sit tidligere Haandværk.

Da de Eldste gik op „for at forløse Zion“, i Jackson County, hvilket var et Missions-Foretagende berømt i „Mormon“ Historien; ønskede Profeten at Brigham skulde gaa med ham. Da Brigham en Dag mødte Profeten i Selskab med Joseph Young, fortalte Brigham, at hans Broder tvivlede paa om det var hans Pligt at gaa, hvortil Profeten svarede: „Broder Brigham og Broder Joseph, dersom I ville gaa med mig i Lejren til Missouri, og lyde mine Raad, lover jeg Eder, i den Almægtiges Navn, at jeg vil føre Eder derhen og tilbage igjen, og ikke et Haar skal blive krummet paa Eders Hoveder“, hvortil Hver gav Profeten sin Haand og Pagten blev befestet.

Da Organisationen af „Zions Lejr“ blev fulden af afrejste de til Missouri, hvor de ankom til Rush Creek, Clary County den 23de Juni, da Lejren blev slaaet med Plagen. Her bleve de en Uge, plejede de Syge og begravede deres Døde. Omtrent 70 Brødre bleve angrebne af Kolera af hvilke 18 døde.

Profeten forsamlede „Zions Lejr“ og sagde til Brødrene: „At hvis de ville ydmyge sig for Herren, og love at hvis de fra nu af ville adlyde hans Raad, da skulde Plagen ophøre fra den selvsamme Time.“ Hvorpaa Brødrene, med opløstede Hænder lovede dette; og „Plagen ophørte overensstemmende med Herrens Ord gennem sin Tjener“.

Rejsen til Missouri og tilbage blev udført paa lidt over tre Maaneder; der er en Afstand af 2,000 Mile, og de tilbagelagde 40 Mile (eng.) hver Dag til Fods medens de rejste. Paa Tilbagevejen spredte Brødrene sig. Brigham og hans Broder Joseph kom hjem i Sikkerhed den 4de Juli; deri opfyldtes den Pagt, der var gjort med dem. Han blev i Kirtland det Efteraar og Vinter hvor han beskæftigede sig med at bryde Sten, arbejde paa Templet samt fuldførte Trykkeriet og Skolelokalet.

Den 14de Februar 1835, sammenkaldte Profeten et Raad af Ældste hvori de Tolv Apostles Kvorum blev valgt i følgende Orden:

Lyman C. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Luke Johnson, David W. Patten, William C. McLellan, John F. Boyington, William Smith, Orson Pratt, Thomas B. Marsh og Parley P. Pratt.

I Maj blev Brigham Young kaldet til at gaa og prædike for Indianerne. „Dette“, sagde Profeten, „vil aabne Døren for hele Josephs Sæd.“ Han begyndte sin Mission i Forening med de

Tolv, og vendte tilbage til Kirtland i September, hvor han tilbragte Efteraaret og Vinteren med at prædike, besøge den græske Skole og tog Ledelsen af Malerarbejdet samt fuldførte Templet.

I Martz 1836 blev Templet, som næsten var færdigt, indviet. „Det var en Guds Krafts Dag“, siger Beretningen; „Herrens Herlighed fyldte Huset.“ Den er bekendt i Kirken som de Sidste Dages Pintsefest, paa hvilken de Ældste særligt vare „begavede med Kraft fra det Høje“. De Tolv afholdt den „højtidelige Forsamling“, og modtog deres „Tvætninger og Salvelser“. „Fod-Tvætningen“ til Brigham blev administreret af Joseph selv.

Snart efter begyndte han, i Selskab med sin Broder Joseph Young, en Mission til de østlige Stater, gennemrejste New York, Vermont og Massachusetts. Om Efteraaret og Vinteren 1836 var han atter hjemme med Profeten, stod ham bi gennem de mørkeste Timer, som vor Kirke endnu har set.

Det var paa den Tid at en „Frafalds Aand“ viste sig blandt de Tolv, og forplantede sig gennem alle Kirkens Kvorumer. Den fik saa udstrakt Overhaand, at det var vanstelig for Mange klart at se den Sti de skulle følge.

Bed en Lejlighed afholdt adskillige af de Tolv, „Bidnerne“ om Mormons Bog og Andre af Kirkens Myndigheder et Raad i det øvre Værelse af Templet. Spørsmålet for dem var at drøfte hvorledes Profeten kunde blive affat og David Whitmer, en af „Bidnerne“, indsat som Præsident for Kirken.

„Jeg opstod“, siger Præsident Young, „og sagde dem i en tydelig og kraftig Tone at Joseph var en Profet, og jeg vidste det; og at de kunne rase og bagtale ham saa meget som de behagede, de kunne ikke tilintetgjøre hans Kald som

en Guds Profet; men de kunne kun tilintetgjøre deres egen Myndighed og overkjære den Traad, som bandt dem til Profeten og Gud, og nedsænke dem selv til Helvede. Mange vare højlig forbitrede paa mig for min bestemte Modstand mod deres Forehavende, og Jacob Bump (en gammel Slagsbroder) var saa opbragt at han ikke kunde være stille. Nogle Brødre, der vare ham nær, tog fat paa ham og paalagde ham at være rolig; men han vred og sled sig med Armene og Kroppen og sagde: „Hvor kan jeg holde mine Hænder fra ham?“ Jeg sagde ham at hvis det kunde give ham nogen Lindring maatte han gjerne gjøre det. Mødet blev opbrudt uden at Apostaterne vare i Stand til at blive enige om noget bestemt Doprørs-Foretagende. Dette var et Vendepunkt, da Jorden og Helvede syntes forenede for at kuldkafe Profeten og Guds Kirke. Knæerne paa mange af de stærkeste Mænd i Kirken rystede.

Under denne Mørkheds Tilstand, stod jeg Joseph bi, og med al Guds Visdom og Kraft der var befeglet paa mig, anvendte jeg mine yderste Kræfter til at hjælpe Guds Tjener og forene Kirkens Aarumer.

Overbefist om at en Sammenfærgelse var foretaget og belurede Joseph paa Vejen for at tage hans Liv, paa sin Hjemreise fra Monroe, Michigan, til Kirtland, forskaffede jeg en Hest og en Chaise,

og tog Broder William Smith med mig for at møde Joseph, hvem vi mødte vendende tilbage med Diligensen. Joseph bad William at tage Plads i Diligensen og han selv gik med mig ind i Chaisen. Vi ankom sikkert til Kirtland.

Styrken af Brigham Youngs Karakter brød Apostasiens Strøm, der var opstaaet blandt Kirkens Ledere. Der vare ikke mindre end fire af de Tolv Apostle, adskillige af „Mormons Bogs Vidner“ og mange indflydelsesrige Elbste indbefattet deri. Indtil denne Dag har det været et Under iblandt Hedninge-Skribenter at Profeten turde udelukke saa mange af hans første Elbste paa eengang. Det udviser at Joseph og Brigham „med Herren paa deres Side“, kunde overvinde Alt. Den Rolle, som Brigham Young udførte dengang, gjorde ham til Joseph Smiths Efterfølger.

Bed denne Tid ankom Brigham's Fættre, Levi og Willard Richards, til Kirtland. Willard havde læst Mormons Bog og kom for at erfare videre angaaende denne Bog. Hans Fætter bad ham at bo i hans Hus, medens han undersøgte, hvilket han gjorde og blev døbt paa den sidste Dag i Maret 1836, i Nærværelse af Heber C. Kimball og Andre, som havde tilbragt Eftermiddagen med at hugge Hul paa Sten, for at forberede til Ceremonien. Willard Richards blev en af de største Mænd i Kirken.

Blandinger.

Jordrystelse. Under Uvejret Natten mellem den 24de og 25de Oktbr. skal der ifølge Morsø Av. have fundet et Jordstjælv Sted paa Mors, idet der bemærkedes 5 Stød fra Øst til Vest.

Sir Moses Montefiore, der nylig har fyldt sit 94de Aar, vil tiltrods for sin

høje Alder begive sig paa en ny Rejse til Palæstina for at understøtte de Bestræbelser, som nylig ere blevne satte i Gang der for at forbedre Jødernes Stilling.

Den gule Feber i Senegal. Med Dampskibet Orinoko er der kommet Efterretninger fra Senegal til Lissabon, i hvilke der meddeles, at Feberen hersker i St. Louis og det tilstødende første Arrondissement. I Tidsrummet fra den 15de til den 25de Oktober er der død over 150 Personer, deriblandt 3 Læger.

Vulkanisk Udbrud paa Kamtschatka. Ifølge et Brev fra Kamtschatka til Mosk. Bjedomosti har en af de derværende Vulkaner i Nærheden af Landsbyen Kljutschjevski haat et Udbrud i Begyndelsen af September. Det begyndte med, at en Del af Kraterkeglen styrte sig sammen, hvorpaa Vulkanen begyndte at udkaste store Masser af Aske og Røg. I nogle Dage var det om Dagen saa mørkt som i den mørkeste Nat, uagtet Landsbyen ligger 50 Verster fra Vulkanen. Hele Omegnen af Landsbyen var bedækket med et Afslag af et Par Tommers Tykkelse, saa at al Afgrøden blev ødelagt af den hede Aske, og Vandet fordarvedes, ligesom Fiskeriet i Floderne og Bækkene fuldstændig standsedes, og da Indbyggerne for Størstedelen leve af Fisk, har Nøden der været stor. Heldigvis er Vulkanens Virksomhed dog senere ophørt, og Befolkningen har atter forvundet den Panik, der greb dem, da Udbrudet var paa det Højeste.

Den gule Feber i et Jernbanetog. En af de forfærdeligste Begivenheder under den Epidemi, der for Tiden hersker i New Orleans og Omegn, stibredes paa følgende Maade i et amerikansk Blad. Et Jernbanetog bragte et stort Antal Personer fra deres Sommeropholdssteder tilbage til New Orleans. Ved en af Stationerne undervejs opdagede man, at den gule Feber var udbredt blandt Passagererne i Toget, og i Løbet af faa Timer udbredte den sig med forfærdelig Hast. Der var ikke mindre end 103 Syge i Toget, baade Mænd, Kvinder og Børn, af alle Aldre og Samfundstillinger. Medens Rogle af dem kørte sammen i Krogene, vred Andre sig paa Gulvet i Feber. De forholdsvis faa Personer, der ikke vare angrebne af Feberen, flygtede ud af Toget paa Stationerne. Først flere Timer efter den fastsatte Tid ankom Toget til New Orleans, hvor man ad telegrafisk Vej var bleven beordret til at træffe Foranstaltninger til de Syges Modtagelse.

Ny Planet. Professor Peters i Clinton i Amerika har opdaget en ny Planet af 11te Størrelse. Derved forøges Antallet af de mindre Planeter til 189.

Indhold.

Salvaars-Konferencen i Salt Lake City 49.	Kapitler af Prof. Brigham Youngs Levnetløb 61. Blandinger 64.
Redaktionens Bemærkninger:	
Punktlighed 57.	
Konferencemøder 59.	

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.